

k účelům procesním. Že by snad žalovaná strana právě jenom k tomu cíli, aby žalující družstvo poškodila v soutěži, byla použila příležitosti, která se jí takto naskytla, jenom jako pláštiku k zastření svého soutěžního úmyslu a aby k tomu účelu využila také veřejnosti soudního jednání, nelze nikterak usouditi, když žalující družstvo samo na prvním místě poukazovalo ke snaze podepřítí stanovisko žalovaných v onom sporu. Nižší soudy správně poznaly, že v souzeném případě není tu podstatný předpoklad nároku podle § 10 uved. zák., aby totiž údaje učiněny byly za účelem soutěže, takže nebylo třeba zkoumati jejich pravdivost.

Procesní soud si uvědomil, že jest mu posouditi pozastavené jednání také s hlediska § 1 uved. zák., avšak ani s hlediska tohoto předpisu neshledal nárok žalobní za odůvodněný. V odvolání se žalující družstvo této otázky již nedotklo, nýbrž zmínilo se o § 1 uved. zák. jenom v té souvislosti, že prý také soudní jednání a rozhodování nelze vyjímati z oboru hospodářské působnosti, kteráž otázka však sama o sobě není tu rozhodující. Odvolací soud neměl tedy příčiny se obíratí také ještě otázkou závadnosti s hlediska § 1 uved. zák. Pokud by však šlo jenom o právní posouzení, lze dodati, že ani dovolací soud neshledává v pozastaveném jednání skutkovou podstatu podle § 1 uved. zák., protože nepovažuje za porušení dobrých mravů soutěže, jestliže korporace, jakou je žalovaná, na vyzvání soudu oznámí mu svůj názor v otázkách, o kterých má býti ve sporu soudem pojednáváno a o nichž jen konečné rozhodnutí náleží soudu.

Čís. 16915.

K pojmu výživného ze zákona ve smyslu § 46 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.

K vymození výživného, jež přísluší bývalé manželce podle soudního smíru, sjednaného po rozluce manželství z viny obou manželů, nelze vésti exekuci na pensijní požitky podle § 46 č. 1 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 7. května 1938, R I 515/38.)

Srov. rozh. č. 10400, 14842, 6211 Sb. n. s.

Vymáhající věřitelka navrhla, aby jí podle soudního smíru, sjednaného dne 20. května 1935 u krajského soudu civilního v P., byla k vymození výživného 1.200 Kč s přísl. povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání třetiny výslužného příslušejícího povinnému jako revisoru nemocenské pojišťovny soukromých úředníků a zřízců v. v. s omezením, že povinnému musí přes zabavení zůstati volným roční příjem 4.800 Kč. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Podle § 46 č. 1 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. je možno zabavit nároky pojištěnců a dávek pensijního pojištění až do polovice dávek k úhradě nároků osob, které mají zá-

konný nárok na výživu proti osobám oprávněným k požitku. I když vymáhající věřitelka uvádí v návrhu na povolení exekuce, že jí má povinný zaplatiti vymáhanou částku na výživné, není nijak z návrhu ani z exekučního titulu zřejmé, že jde o vymožení výživného, na něž má vymáhající věřitelka proti povinnému zákonný nárok, a nevyplývá to nepochybně ani z toho, že mají oba stejné příjmení. Podle § 54 ex. ř. musí návrh na povolení exekuce mimo jiné udati vše, co podle povahy případu je důležité pro nařízení, jež soud povolující nebo exekuční má vydati pro vedení exekuce. Ježto pak shora vzpomenuté podmínky, důležité pro rozhodnutí podle § 46 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., nejsou v návrhu uvedeny, neměla býti navržená exekuce povolena.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Bylo-li manželství rozvedeno z viny obou manželů, nepřísluší manželce nárok na výživné ze zákona, jak bylo odůvodněno v rozh. č. 10400 Sb. n. s., na nějž se pro stručnost odkazuje. Z připojených spisů krajského soudu civilního v P., č. j. Nc XVI 1952/32, vyplývá, že usnesením ze dne 22. listopadu 1932, č. j. Nc XVI 1952/32-4, bylo manželství vymáhající věřitelky a povinného rozloučeno z viny obou manželů. Vymáhající věřitelka tudíž v době uzavření soudního smíru ze dne 20. května 1935, č. j. Ck XI 254/34-6, podle něhož navrhla povolení exekuce, neměla proti povinnému nárok na výživné ze zákona. Není proto výživné řečeným smírem upravené výživným ze zákona, na něž se vztahuje ustanovení § 46 č. 1 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.

Čís. 16916.

Mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem došlo mlčky (§ 863 obč. zák. k paušalování odměny za práce přes čas, jestliže zaměstnanec, pracující v podniku (ve mlýně), kde všichni zaměstnanci pracují za paušální mzdu a kde není obvyklé dávat zvláštní odměnu za práci přes čas, znal provoz podniku i rozdělení pracovních hodin, přijímal sjednanou mzdu bez námitek a nehlásil se po celou dobu svého zaměstnání o odměnu za práci přes čas.

(Rozh. ze dne 7. května 1938, Rv II 53/38.)

Žalobu, kterou se žalobce — mlynářský pomocník — na žalovaném mlynáři domáhal zaplacení 7.636 Kč s přísl. jako odměny za práci přes čas, nižší soudy zamítly, soud první stolice uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Zákon ze dne 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n. nevylučuje úmluvu zaměstnavatele se zaměstnanci o paušalování odměny za práci přes čas tak, že odměna za ně jest obsažena